

ELENDIGHEDEN I STUDENTENS MILJØ

- BETRAGTET UD FRA DENS ØKONOMISKE, POLITISKE, PSYKOLOGISKE, SEXUELLE OG FREM FOR ALT INTELLEKTUELLE SYNSVINKLER OG NOGLE VEJE TIL DENS HELBREDELSE

“Write What I Tell You To Write.”

Tjære & Fjer

www.tjaereogfjer.tk

Mustapha Khayati og studenterrådet i Strasbourg (UNEF)

Elendigheden i studentens miljø

- BETRAGTET UD FRA DENS ØKONOMISKE, POLITISKE, PSYKOLOGISKE, SEXUELLE OG FREM FOR ALT INTELLEKTUELLE SYNSVINKLER OG NOGLE VEJE TIL DENS HELBREDELSE

Mustapha Khayati og studenterrådet i Strasbourg (UNEF)

1. Om at gøre skammen endnu større ved at offentliggøre den

Vi kan uden større risiko for at tage fejl fastslå, at næst efter politiet og præsteskabet er studenten det mest foragtede væsen i Frankrig. Ganske vist skyldes denne foragt ofte forkerte synspunkter skabt af den herskende ideologi, men ud fra et revolutionært synspunkt er studenten virkelig foragtelig og foragtet af grunde, som dog fortrænges, selv om det officielle venstre forstår at erkende dem og genkender sig selv deri. De erstatter den sande foragt med en selvbehagelig beundring. Således falder den impotente venstreintelligens (fra *Temps Modernes til l'Express*) nærmest på halen af beundring over studenternes såkaldte "voksende bevidsthed", og de bureaukratiske organisationer, der effektivt er på vej ned (fra det såkaldte kommunistiske parti til Studenterforeningen), kappes skinsygt om deres "moraliske og materielle" støtte. Vi vil påvise årsagerne til denne interesse for studenterne, samt hvordan organisationerne på en aktiv måde medvirker til den overudviklede kapitalismes dominans. Vi har tænkt os at anvende denne pamflet til efter tur og orden at forklare disse årsager. Den sædvanlige recept på at afskaffe studenternes fremmedgjorthed i samfundet leder ikke til noget som helst andet end en fornyet fremmedgørelse.

Alle hidtidige analyser af og al forskning omkring studentermiljøet har forsømt det væsentligste. De har aldrig overskredet de specialiserede universitetsemners (psykologiens, sociologiens, økonomiens) synspunkter og er derfor fejlslagne allerede fra begyndelsen. De begår alle, hvad allerede Fourier kaldte en metodisk tankeløshed "fordi de beskæftiger sig med de forenkede og elementære spørgsmål", og forsømmer at lægge et totalperspektiv på det moderne samfund. Kulten af fakta ser bort fra det væsentlige, og detaljerne får en til at glemme helheden. Man siger alt om samfundet, uden at sige hvad det virkelig er: markedsstyret og skuespilnæssigt. Sociologerne Bourdieu og Passedieu står i deres undersøgelse "Les héritiers: les étudiants et la culture" (Arriverne: studenterne og kulturen)

[18] *Internationale Situationniste* nr. 7.

[19] Deres virkelige resultat er, at de har industrialiseret landene gennem en klassisk og primitiv akkumulation på bøndernes bekostning, fremskyndet ved bureaukratisk terror.

[20] I 45 år har Frankrigs såkaldte kommunistiske parti ikke foretaget et eneste skridt for at erobre magten. Det forholder sig på samme måde i alle de lande, den såkaldte Røde Armé ikke har nået.

[21] Klassekampen i Algeriet. (*Internationale Situationniste*, nr. 10.)

[22] Om deres rolle i Algeriet, jfr. foregående note.

[23] *Internationale Situationniste* nr. 9.

[24] Adresse til de revolutionære ... (*Situationistisk Revolution* nr. 2).

[25] Kendetegnet på tingsliggørelsen: vare-arbejdets fremhersken.

[26] Efter den teoretiske kritik, som fremførtes af Rosa Luxemburg.

[27] Fra Klassekampen i Algeriet (I.S. nr. 10).

[28] Lad os besyng den rene jomfruelighed.

[29] I.S. nr. 9.

[5] Da de ikke tør påberåbe sig den spidsborgerlige liberalisme, finder de referencer i middelalderens universitære privilegier, epoken for "ufrihedens demokrati".

[6] Jfr. *Internationale Situationniste*, nr. 9 (1964): *Correspon dance avec un cybernéticien* og den situationistiske pamflet: *La tortue dans la vitrine* mod néoprofessor A. Moles.

[7] Ivf. *Der sexuelle Kampl der jugend* (piratudg.) og *Orgas mens funktion* (Bibliotek Rhodos, 1970).

[8] I den øvrige befolkning kræves spændetrøje for at få den til at indfinde sig hos en psykiater i hans fæstning. Blandt studenteme er det nok at bekendtgøre, at fremskudte kontrolposter er oprettet i ghettoen, de styrter da dertil i et sådant omfang, at man må indføre kø-numre.

[9] Om argumentistemes klike og deres organs forsvinden, se *Til historiens skraldespand*, udgivet af SI - 1963.

[10] Man kan ikke stærkt nok fremhæve den løsning, som de mest intelligente allerede praktiserer: at stjæle dem.

[11] Ifr. UEC og deres kristne ligesindede (med deres respektive hierarkiers) seneste eventyr. De viser, at den eneste lighed mellem alle disse mennesker ligger i deres uvilkårlige underkastelse under deres herrer.

[12] Og de ikke bare *oplever* den, de vil også *udtrykke* den.

[13] Om dens virkeliggørelse, se *Situationistisk Revolution*, 2 (specialnr.): *Ny-irrealismen*.

[14] Hvor medlemmerne af anti-atomkampagnen opdagede, offentliggjorde og derefter invaderede ulira-hemmelige anti-atombunkers, som var forbeholdt regeringens medlemmer.

[15] Vi tænker her på det udmærkede tidsskrift "Heatwave", som synes at udvikle sig henimod en mere og mere kraftig radikalisme. Adresse: 13, Redcliffe Rd., London SW 10, England.

[16] KAIHOSHA c/o Dairyuso, 3 Nakanoekimae, Nakanoku, TOKIO, Japan. - ZENGAKUREN, Hirota Building 2 - 10 Kandajinbocho, Chiyoda-Ku, TOKIO, Japan.

[17] "Revolutionens ABZ" (afsn. 16).

magtesløse over for nogle delvise sandheder som de er nået frem til. Og trods deres gode vilje falder de tilbage til professormoralen, den uundgåelige kantianske etik om *en virkelig demokratisering gennem en virkelig rationalisering af undervisningsystemet*, dvs. af systemets undervisning.

Scenesættelsen af skuespillet [1] under den moderne kapitalisme tildeler alle en rolle i den almindelige passivitet. Studenten er ingen undtagelse. Den rolle han spiller er provisorisk og forbereder ham til hans endelige rolle som et positivt og samfundsbevarende element i markedssystemets funktion, altså intet andet end et indvielsesritual, hvori man genfinder alle karakteristika fra indvielserne i primitive samfund. Den er fuldstændig afskåret fra den historiske, individuelle og sociale virkelighed. Studenten er et væsen der er splittet mellem en nuværende og fremtidig status, der er skarpt adskilte, men overgangen imellem dem sker på helt mekanisk vis. Hans skizofrene bevidsthed tillader ham at isolere sig i et "indvielsesamfund", han vil ikke kendes ved sin fremtid og glædes over den mystiske enhed, der tilbyder ham en tilværelse beskyttet mod historien. Årsagen til at man har vendt op og ned på den officielle sandhed, dvs. den økonomiske, er let at indse. Studenternes økonomiske virkelighed er hård at se i øjnene. I et "overflodssamfund" er studentens aktuelle status den yderste fattigdom. 80 % af studenterne kommer fra samfundslag der har højere indtægter end arbejderne, men 90 % råder over en indkomst som er mindre end en daglejers. Studentens elendighed forbliver på denne side af skuespilssamfundets elendighed, i det nye proletariats nye elendighed. På et tidspunkt, hvor en voksende del af ungdommen frigør sig fra moralske fordomme og familiens autoritet og så snart som muligt indtræder i de forhold, som kendetegnes af åben udbytning, befinder studenten sig på alle områder i en "forlænget umyndighed", uansvarlig og føjelig. Selv om hans forsinkede pubertetskrise sætter ham i opposition til hans familie, så sluger han råt at blive behandlet som et barn af de institutioner som regerer hans daglige liv. [2]

Studenterverdenen er kun det højeste udtryk for koloniseringen af samfundslivets forskellige sektorer. Idet man overfører hele samfundets dårlige samvittighed på studenterne, maskerer man alles elendighed og slaveri.

Årsagerne til vor foragt for studenten er imidlertid af en helt anden størrelsesorden. Den berører ikke alene hans virkelige elendighed, men også hans tilpasning til al elendighed, hans sindssyge bukken for saligt at

konsumere fremmedgørelsen i håb om, at han overfor den almindelige mangel på interesse kan få rettet opmærksomheden mod sin specielle mangel. Den moderne kapitalismes krav gør at størstedelen af studenterne vil indtræde i funktionærernes rækker (dvs. en funktion der svarer til den faglærte arbejders i det nittende århundrede [3]). På grund af den let forudseelige elendighed i den mere eller mindre nærliggende fremtid, som skal "kompensere" hans nuværende skammelige tilstand, foretrækker studenten at vende sig til nuet og pynte op på det med en illusorisk prestige. Kompensationen selv er altfor ømtålelig til, at han kan synes om den. Morgendagen stråler ikke, men ligger i et mellemgråt lys. Derfor flygter studenten ind i et uvirkeligt nu.

Som den stoiske slave, studenten er, tror han sig at være fuldstændig fri, og det på trods af at autoriteternes lænker binder ham. I lighed med sin nye familie, universitetet, tror han sig at være det mest "selvstændige" sociale væsen, og dét samtidig med at han *direkte og samarbejdsvilligt* ophjælper de samfundsmæssige autoriteters to mægtigste systemer: Familien og Staten. Han er deres artige og taknemmelige barn. Han følger samme logik som det underdanige barn, tager del i alle systemets værdier og mystifikationer og koncentrerer dem i sig. De, illusioner som måtte indpodes i arbejderne, optages som ideologi af de kommende funktionærer og forplantes videre af dem.

Den tidligere sociale elendighed frembragte historiens mest storslåede kompensationsystemer (religionerne); studenten har i sin grænseløse elendighed kun fundet trøst i det herskende samfundssystems mest afblegede forestillinger i den burleske gentagelse af alle dets fremmedgjorte produkter. Som begreb er studenten kommet *for sent til alting*. Alle de værdier og illusioner, som udgør hans lukkede verdens stolthed, er allerede fordømt som uholdbare og har længe været latterliggjorte af historien.

Begærligt samler studenten små korn ud af krummerne fra universitetets bord og er stadig tilfreds med at være student. For sent. Den mekaniske og specialiserede undervisning, han modtager, er sunket lige så dybt (jævnført med den almindelige borgerlige kulturs tidligere niveau) [4] som hans eget niveau er det, når han kommer der, af den enkle grund at den virkelighed som behersker alt, det økonomiske system, fordrer en massiv fabrikation af studenter som er uuddannede og ude af stand til at tænke. At universitetet er blevet en institution af organiseret uvidenhed, at den "højere dannelse" er i

tilfredsstillelse uden grænser og en grænseløs mangfoldiggørelse af de *reelle behov*, som skuespillet trænger tilbage til fjerne zoner af den revolutionære underbevidsthed, og som det kun kan virkeliggøre i reklamens spøgelsesagtige drømmeverden. Virkeliggørelsen af de ægte behov, dvs. afskaffelsen af alle de pseudo-behov og -ønsker, som skuespillet dagligt skaber for at bevare sin magt, kan kun ske gennem den fuldstændige ophævelse af vareskuespillet og dets positive overskridelse. Den moderne historie kan ikke frigøres, og dens utallige resultater kan ikke frit anvendes - af andre end de kræfter den undertrykker: arbejderne, som er uden indflydelse på betingelserne, betydningen og produktet af deres arbejde. Ligesom proletariatet allerede i det 19. århundrede var filosofiens arvtager, er det nu blevet arvtager til den moderne kunst og den første bevidste kritik af dagliglivet. Det kan ikke afskaffe sig selv uden samtidig med at virkeliggøre kunsten og filosofien. At forvandle verden og forandre livet er én og samme sag, de uadskillelige paroler som ledsager dets afskaffelse som klasse, det nuværende, med tvang styrede samfunds opløsning til den endelige indtræden i frihedens rige. En radikal kritik og en fri rekonstruktion af de værdier og adfærdsmønstre der er skabt af den fremmedgjorte virkelighed er dens maximum-program, og den frigjorte skaben i konstruktionen af alle øjeblikke og begivenheder i livet er den eneste *poesi*, den vil kunne anerkende, poesien skabt af alle, - begyndelsen til den revolutionære fest. Proletariatets revolution er en fest, eller den er intet, for det liv den proklamerer vil selv være skabt i festens tegn. Legen er denne fests yderste rationalitet, at leve uden døde perioder og nyde uden hindringer er de eneste regler den kan anerkende.

Noter:

[1] Det siger sig selv, at vi anvender disse betegnelser, skuespil, rolle etc. i ordenes situationistiske betydning.

[2] Når man ikke skider ham i munden, pisser man ham i røven

[3] Men uden den revolutionære bevidsthed; arbejderens nærede ingen illusion om at blive hjulpet frem.

[4] *Vi tænker ikke på undervisningen i gymnasiet eller Sorbonne, men den hos encyklopædisterne eller Hegel.*

mere tingsliggjort arbejde og den passivt anvendte fritid. Uden denne faste hensigt falder flere socialistiske grupper, som fx. Socialisme ou Barbarie eller Pouvoir Ouvrier, tilbage på en reformisme af arbejdet med deres krav om dets "demokratisering". Det er selve arbejdet vi i dag må sætte spørgsmålstegn ved. Arbejdets afskaffelse er langt fra en "utopi", men tværtimod den første betingelse for en effektiv tilbagelæggelse af varesamfundet og dets opdeling af hvert enkelt menneskes daglige liv i "fritid" og "arbejdstid"; komplementære sektorer af et fremmedgjort liv, hvori den indre modsætning mellem brugsværdi og bytteværdi uendeligt afspejler sig.

Det er kun hinsides denne modsætning, mennesket i dets virksomhed kan skabe et formål for sin vilje og sin bevidsthed og betragte sig som værende i et samfund, det selv har skabt. Arbejderrådernes demokrati er løsningen på al nuværende splittelse. Det "umuliggør alt det som eksisterer udenfor individet".

Det revolutionære mål må være menneskets bevidste herredømme over den historie som det skaber. Den moderne historie er ligesom fortidens historie et produkt af en social praksis, det - ubevidste - resultat af alle menneskelige handlinger. Under sin periode med totalitær dominans har kapitalismen frembragt sin nye religion: *skuespillet*. Skuespillet er den jordiske virkeliggørelse af *ideologien*. Aldrig før har historien som nu marcherer på hovedet. "Og i lighed med kritikken af religionen, er kritikken af *skuespillet* i dag den første forudsætning for enhver kritik" [29].

Revolutionen er det problem som historien stiller menneskeheden. Den stadigt voksende ophobning af materielle og tekniske midler, modsvares på den anden side af alles stadigt dybere utilfredsstillelse. Bourgeoisiet og dets arvtagere i øst, bureaukratiet, kan ikke finde nogen anvendelse for deres egen overudvikling, som vil blive grundlaget for fremtidens poesi, simpelthen fordi begge systemer beror på opretholdelsen af den gamle orden. De kan højst anvende overudviklingen til at skabe ny undertrykkelse. Det eneste de afstedkommer, er at opsamle kapital og dermed proletariat. Proletaren er den, som ikke har nogen magt over sit eget liv og er sig dette bevidst. Det nye proletariats historiske chance er at være den eneste konsekvente arvtager til de værdiløse rigdomme fra bourgeoisiets verden, at omforme og tilbagelægge dem, i den forstand at mennesket totalt tilegner sig naturen og sin egen natur. Indholdet i virkeliggørelsen af menneskets natur kan ikke være andet end en

gang med at opløses i takt med serieproduktionen af professorer, at alle professorer er idioter og at de fleste af dem ville fremkalde lattersalver hos et hvilket som helst seminariepublikum, - om alt dette er studenten lykkeligt uvidende, og han fortsætter sin respektfulde lytten til sine lærere i den hensigt og ånd at miste al kritisk sans for så meget desto bedre at kunne spille med i den mytiske illusion: at han er blevet "student", og dermed en person som alvorligt arbejder på at skaffe sig *seriøs* viden i det håb at man skal tiltro ham evige sandheder. Det er åndens klimakterium. Alt det som i dag siges i skolernes og fakulteternes amfiteatre vil af det fremtidige revolutionære samfund blive dømt som en socialt skadelig *støjplage*. Allerede nu ler man ad studenten.

Studenten kender ikke det mindste til at historien forandrer hans latterlige "lukkede" verden. Det famøse emne "Universitetets Krise", som er en detalje i den moderne kapitalismes almindelige krise, er genstand for en dialog for døde øren mellem specialister. For sent, men omsider, udtrykker den uden omsvøb besværlighederne ved at få indpasset denne specielle produktionssektor i en forandring af hele produktionsapparatet. Slanterne fra den gamle borgerligt-liberale universitetsideologi spædes op alt så snart deres sociale basis opløses. Under den frie kapitalismes epoke kunne universitetet holde sig som en uberørt organisation, idet den liberale stat tillod det en marginal frihed, som i virkeligheden ikke var andet end et nødvendigt behov for denne samfundstype: at give en privilegeret minoritet, som egnede sig til studier, en passende almen dannelse inden den igen indtrådte i ledelsen hos den herskende klasse, som den knapt nok havde forladt. Derfra kommer den lattervækkende nostalgi hos de professorer [5] som - forbitrede over at have mistet funktionen som deres fremtidige herrers vagthunde og i stedet har fået tildelt den betydeligt simple rolle som hyrdehunde - i overensstemmelse med det økonomiske systems behov Iedsager holdene af "white-collar"-arbejdere til deres fabrikker og kontorer; som holder deres arkaismer i hævd over for universitetets teknokratisering og utrætteligt fortsætter med at krænge resterne af en såkaldt almen kultur ud til fremtidige specialister, som ikke aner hvad de skal med den.

Endnu alvorligere og fremfor alt farligere er modernisterne indenfor venstrefløjen og dem indenfor Studenterforeningen (dirigerede af ekstremisterne i FGEL) som kræver en "strukturereform" af universitetet, en "universitetets indpasning i det økonomiske og sociale liv", dvs. dets

tilpasning til den moderne kapitalismes krav. Serviceindretningerne for "almendannelse" i de herskende klassers tjeneste, de forskellige fakulteter og skoler som stadigvæk nyder godt af en vis anakronistisk prestige forvandles til fabrikker for massefabrikation af funktionærer og tjenestemænd. I stedet for at bekæmpe denne historiske proces, som direkte indordner en af de sidste relativt selvstændige sektorer af samfundet under markedssystemets krav, klager vore progressivister over de forsinkelser og besværligheder som er opstået med den nye ordnings indførelse. De er styrmændene for det fremtidige kybernetiserede universitet som allerede har meldt sig her og der [6]. Markedssystemet og dets moderne tjenere - dér har vi de virkelige fjender.

Sædvanligvis foregår hele denne debat henover hovedet på studenten, blandt skyerne i specialisternes himmel, og undgår ham fuldstændig; hele hans liv og først og fremmest livet som helhed, undgår ham.

På grund af sin synligt prekære situation i økonomisk henseende er studenten dømt til et levned fuldt af afsavn for at overleve. I stadig tilfredshed med sin tilværelse ophøjer han sin trivielle misere til en original "livsstil": misérabilisme og bohémertilværelse. Denne bohémertilværelse er dog alt andet end en original løsning, eftersom den kun kan opleves autentisk efter et fuldstændigt og uigenkaldeligt brud med universitetsmiljøet. Dens tilhængere blandt studenterne - alle praler med at være en smule bohème - klamrer sig i grunden bare til en simpel og kunstlet version af det som i bedste fald kan siges at være en halv løsning. Selv pebermøerne på landet fortjener de foragt fra. Disse "originaler" fortsætter tredive år efter Wilhelm Reich [7] – denne udmærkede lærer for ungdommen - med den mest traditionelle erotisk amorøse adfærd og afspejler de almindelige forbindelser i klassesamfundet i deres intersexuelle relationer. Hvad sex angår har vi lært bedre tricks af ældre provinsdamer.

Studentens evne til at spille militant i enhver situation er et veltalende vidnesbyrd om hans impotens. Skønt studenten er den der har den største individuelle frihed, som det totalitære skuespil tillader, og den mere eller mindre frie anvendelse af sin tid til trods, ignorerer han stadigvæk eventyret og foretrækker frem for dette en strengt afmålt tidsrytme, som er foreskrevet ham til hans eget bedste af skuespillets sygepassere.

Uden at være tvunget dertil, skelner han "hjemmevant" mellem arbejde og

(geografisk eller anden). De kompromiser den accepterer forvandles omgående til overgivelse, og så farvel med den. "Selvstyret må på samme tid være midlet og målet for vor nuværende kamp. Det er ikke alene kampens indsats men også dens sande form. Den er i sig selv sin egen materie og sin rigtige forudsætning" [27].

Den totale kritik af verden er garantien for sammenhæng og ægthed i en revolutionær bevægelse. At tolerere tilstedeværelsen af et undertrykkelsessystem (eksempelvis fordi det bærer "revolutionens" aflagte klæder) nogetsteds på jorden, er at erkende undertrykkelsens legitimitet. På samme måde er det om man accepterer fremmedgørelsen indenfor noget afsnit af det sociale liv. I så fald erkender man al tingsliggørelses uundgåelighed. Det er ikke tilstrækkeligt at gå ind for arbejdderrådenes abstrakte magt, man må også påvise dens konkrete betydning: Vareproduktionens tilbagelæggelse og dermed proletariatets afskaffelse.

Varens logik er det springende punkt i de nuværende samfund, hvor varer danner basis for de hedeste drømme om den totale selvregulering, som kan sammenlignes med et puslespil, hvor brikkerne så forskellige de end forekommer at være dog alle er ens ... Varefetichismen [28] er den *væsentligste* hindring for en total frigørelse, og for en fri konstruktion af livet. I markedssamfundet har arbejdet ikke et efter frit valg bestemt mål, men dirigeres af ydre kræfter. Såfremt de økonomiske love forekommer at blive naturlove af en ganske særlig art, beror det på at deres magt *udelukkende* hviler på "fraværet af bevidsthed hos dem som er underkastet lovene".

Vareproduktionens princip er *jeg'ets opgivelse*; den kaotiske og ubevidste skabelse af en verden der er undsluppet sine skaberes kontrol.

Den radikale revolutionære kerne i den almene selvstyring er derimod den bevidste dirigering af hele livet under alles medvirken. Selvstyre i et fremmedgjort samfund kan kun gøre menneskene til programmører for deres egen overlevelse: cirkelns kvadratur. Arbejdderrådenes opgave bliver altså ikke den eksisterende verdens selvstyre, men dens uafbrudte kvalitative forvandling: den konkrete tilbagelægning af varen, hvor mennesket selv foretager en gigantisk ændring i sin produktion.

En sådan tilbagelægning medfører naturligvis en afskaffelse af arbejdet som bliver erstattet med en ny type af fri aktivitet, hvorved en af de grundlæggende spaltninger i det moderne samfund fjernes: mellem et stadigt

af alt det som udgør grundlaget for det samfund den bekæmper: vareproduktionen, *ideologien* i alle dens forklædninger, staten og de splittelser den fremtvinger.

Kløften mellem teori og praktik har været den klippe på hvilken den gamle revolutionære bevægelse strandede. Kun de største øjeblikke i de revolutionære kampe har slået bro over denne kløft og fundet det sande indhold. Ingen organisation er endnu sprunget over den. Ideologien, så "revolutionær" den end kan være, står altid i de herskendes tjeneste, den er det *alarmsignal*, som afslører den forklædte fjendes femte kolonne. Derfor må kritikken af ideologien i sidste instans være det centrale problem for en revolutionær organisation. Kun en fremmedgjort verden frembringer løgne, og disse kan selvsagt ikke genopstå blandt dem som gør krav på at huse *sandheden om samfundet* uden at deres organisation selv bliver forvandlet til en endnu større løgn i et i bund og grund løgnagtigt samfund.

Alle de positive sider af arbejderrådernes magt må være til stede i en revolutionær organisation som har sat sig for at virkeliggøre denne. Den må gennem en kamp på liv og død mod den leninistiske organisationsteori knuse denne totalt. Allerede den russiske revolution i 1905 og den spontane organisering af russiske arbejdere i sovjetter var en praktisk kritik af denne uheldssvangre teori [26]. Men den bolsjevikiske bevægelse troede fortsat at arbejdernes spontane aktivitet ikke kunne nå ud over "fagforenings-tankegangen" og var ude af stand til at skaffe sig greb om "helheden". Det var det samme som at hugge hovedet af proletariatet for at partiet kunne overtage ledelsen af revolutionen. Man kan ikke, som Lenin gjorde det, ubarmhjertigt benægte proletariatets historiske evne til at frigøre sig på egen hånd, uden samtidig at komme til at bestride dets evne til helt og holdent at forvalte det fremtidige samfund. I et sådant perspektiv betød slagordet "al magt til sovjetterne" ikke andet end partiets erobring af disse, og installationen af en partiets stat i stedet for den "stat" som sloges sønder og sammen af det væbnede proletariat.

Det er imidlertid dette slagord som med en mere radikal mening må udråbes, og denne gang uden bolsjevikernes bagtanker. Proletariatet kan kun give sig hen i spillet om revolutionen hvis indsatsen er at vinde hele verden, ellers er det intet. Den eneste form for dets magt, det almene selvstyre, kan ikke deles med nogen anden magt. Netop fordi denne indebærer den effektive opløsning af alle magtcentre, kan den ikke tolerere nogen begrænsning

fritid altimens han udstøder en skinhellig foragt for "arbejdsheste og pristalsdyr". Han sanktionerer enhver adskillelse for sidenhen i livmodervanen i sine forskellige religiøse, sportslige, politiske eller faglige klikker at gå og sukke over mangelen på kommunikation. Han er så dum og ulykkelig at han endog fuldstændig frivilligt *en masse* overgiver sig til psykiateres og psykologers parapolitimæssige kontrol, som er indrettet til ham af det moderne forsyns avantgarde og som naturligvis applauderes af hans "repræsentanter", der i disse psykologiske rådgivningsbureauer ser en nødvendig og velfortjent erobring. Ligesom aztekerne, der løb hen for at hilse på Cortez' skarpskytter og så undrede sig over, hvor tordenen kom fra, og hvorfor mændene faldt, flokkes studenterne på psykopolitistationerne med deres "problemer" [8].

Den virkelige elendighed i studentens dagligliv finder dog sin umiddelbare og fantastiske modvægt i hans vigtigste opium: den kulturelle vare. Som en respektfuld lærling finder studenten naturligt sin plads i det kulturelle skuespil. Studenten som befinder sig nær produktionsstedet, uden nogensinde at komme ind - helligdommen forbliver lukket for ham - opdager den "moderne kultur" som en beundrende tilskuer. *Kunsten er død*, men studenten er nekrofil. Han gramser på liget i filmklubber og teatre. Og er den grådigste forbruger af dets stivnede og cellofanindpakkede kadaver på overflodens supermarked. Han deltager med liv og sjæl, uden eftertanke og afstandtagen. Det er hans naturlige element. Hvis "kulturhusene" ikke havde eksisteret, så skulle studenten nok have opfundet dem. På en utvetydig måde beviser han sandheden i de mest banale analyser hos den amerikanske marketingssociologi: iøjnefaldende konsumering og absorbering af den af reklamen fremhævede forskel mellem produkter, som er identiske i deres intethed (Pérec eller Robbe-Grillet; Godard eller Lelouch).

I samme øjeblik som "guderne" der producerer eller organiserer dette kulturelle skuespil tager plads på scenen, er han deres vigtigste tilskuer, deres fan. Han medvirker også i deres obskøreste demonstrationer. Hvem andre end han skulle vel befolke auditorierne når fx. de forskellige kirkers præster offentligt giver deres uendelige dialoger til bedste (uger som behandler den såkaldte marxistiske tænkning, sammenkomster af intellektuelle katolikker), eller når litteraturens affald kommer for at konstatere sin magtesløshed (fem tusinde studenter til foredraget: "Hvad formår litteraturen?").

Ude af stand, som han er, til virkelige passioner henter han sine nydelser fra

den livløse polemik mellem intelligensens stjerner om skinproblemer, hvis funktion det er at skjule de virkelige: Althusser - Garaudy - Sartre - Barthes - Picard - Lefévre - Lévi-Strauss - Halliday - Châtelet - Antoine. Humanisme - Existentialisme - Strukturalisme - Scientisme - Ny-kriticisme - Dialecto-naturalisme - Kybernetisme - Metafilosofisme.

I sin iver fyldes han af avantgardistisk stolthed fordi han har set den seneste film af Godard, købt den sidst udkomne Arguments-bog [9] og deltaget i røvhullet Lapasades seneste happening. Denne ignorant tror på stempler og tager derfor som garanteret revolutionære nyheder de svage surrogater for forskningsresultater, som virkelig havde betydning i deres tid, men som nu er udvandede og tilpasset markedet. Hans bekymring er at han altid må kunne bevare sin kulturelle standard. Studenten er ligesom alle andre ivrig efter at købe ny udgaver i pocketform af en række vigtige og svære tekster, som "massekulturen" spreder i øget takt [10]. Desværre kan han ikke læse. Han nøjes derfor med at konsumere dem med øjnene.

Hans favoritlæsning forbliver den specialiserede *presse*, som orkestrerer den sygelige konsumering af kulturelt blændværk; føjeligt accepterer han deres dekretter og gør dem til reference-standard for sin smag. Han henter sine nydelser fra *l'Express* og *l'Observateur* eller tror endda at *le Monde*, hvis blotte stil er alt for svær for ham, virkelig skulle være en "objektiv" avis som afspejler de aktuelle hændelser. For at uddybe sine almene kundskaber læser han sig med *Planète*, det magiske tidsskrift som fjerner rynkerne og de sorte pletter fra de gamle ideer. Det er ved hjælp af sådanne vejvisere han mener at deltage i den moderne verden og at blive indviet i politikken.

Studenten er nemlig i højere grad end andre tilfreds med at blive politiseret. Han er bare uvidende om at han deltager i det samme skuespil. Således optager han alle de løjerlige rester og affald fra et venstre som tilintetgjøres for over fyrrer år siden af den "socialistiske" reformisme og af den kontrarevolutionære stalinisme. Dette er magthaverne tydeligt klar over, og arbejderne også - om end på en lidt mere forvirret måde. Men studenten er uvidende om det; han deltager med hele sin debile stolthed i de mærkværdigste manifestationer som ikke gør indtryk på nogen andre end ham selv. Den falske politiske bevidsthed findes hos ham i jomfruelig tilstand og studenten udgør den ideelle base for manipulationer fra de døende organisationers spøgelsesagtige bureaukrater (fra det såkaldte Kommunistiske Parti til Studenterforeningen). På totalitær vis programmerer

betegnelse, så ejer de intet andet end denne ideologi reduceret til en simpel etiket. Det utrolige *Monde Libertaire*, som tydeligvis bliver redigeret af *studenter*, lever op til de mest fantastiske højder når det drejer sig om at publicere forvirring og dumheder. Siden de accepterer hinanden accepterer de i virkeligheden alt.

Det herskende samfund som berømmer sig af sin stadige modernisering, må konfronteres med en modstander det kan tale med: dets ligeså moderniserede negation som det selv frembringer [24]. "Lad os overlade det til de døde at begrave og begræde deres døde." Hvis man afromantiserer den historiske bevægelse, befrier man den revolutionære bevidsthed for de spøgelses som har hjemsøgt den; revolutionen af dagliglivet står nu ansigt til ansigt med de enorme opgaver den må udføre. Både revolutionen og det virkelige liv den annoncerer, må på ny genopdages. At den revolutionære opgave fundamentalt forbliver den samme: klassesamfundets afskaffelse, beror på at de vilkår som fremelsker det ingen steder er forandret. Vi må begynde på ny med en ny radikalisme og en helstøbt teori der er tilført erfaringerne fra de uheld som dens tidligere bærere har haft, for at vi kan undgå en fragmentarisk gennemførelse som leder til en ny deling af samfundet.

Kampen mellem magthaverne og det nye proletariat kan kun dreje sig om helheden, den fremtidige revolutionære bevægelse må inden i sig afskaffe alt det som tenderer til at reproducere markedssamfundets [25] fremmedgjorte produkter. Den må samtidig i sig rumme en levende kritik, og den negation som rummer de elementer der er nødvendige for gennem en tilbagelægning at muliggøre en videreudvikling. Som Lukàcs så rigtigt indså (selv om han så ville anbringe sine kundskaber et sted som ikke var dem værdige: i det bolsjevikiske parti), er den revolutionære organisation det nødvendige mellemlid mellem teori og praksis, mellem mennesket og historien, mellem massen af arbejdere og proletariatet som klasse. Hvis de skal vise vejen frem til en virkeliggørelse, må de teoretiske tendenser og divergenser omgående omdannes til et spørgsmål om organisation. Organisationsspørgsmålet vil blive den nye revolutionære bevægelses sidste dom, den domstol foran hvilken man skal bedømme sammenhængen i dens væsentligste opgave: den internationale virkeliggørelse af arbejdrådernes absolutte magt, sådan som den har været skitseret af erfaringerne fra dette århundredes proletariske revolutioner. En sådan organisation må i første række sætte en radikal kritik

bevægelse er i alt dette udelukkende en karikatur af karikaturen, den komiske og værdiløse efterligning af en fagforeningsbevægelse som forlængst er degenereret og forstenet.

En teoretisk og praktisk afstandtagen fra stalinismen i alle dens former må være en grundlæggende banalitet for alle fremtidens revolutionære organisationer. I Frankrig er det fx. åbenbart at den økonomiske forsinkelse stadig hindrer bevidstheden om krisen, og at den revolutionære bevægelse dér kun kan genfødes på ruinerne af en tilintetgjort stalinisme.

Destruktionen af stalinismen må blive et *delenda Karthago* for den sidste revolution i forhistorien. Den må *definitivt* nedbryde sin egen forhistorie og hente al sin inspiration i fremtiden. De "genopstandne bolsjevikker" som spiller en "militantisk" farce i forskellige smågrupper på venstrefløjen er de runke rester af fortiden og forbereder på ingen måde fremtiden. Som rester fra den "forrådt revolutions" store skibbrud fremstiller de sig som trofaste forsvarere af den bolsjevikiske rettroenhed: at forsvare "Sovjetunionen" er deres ufravigelige stolthed og skandaløse afskedsbegæring.

De kan kun sjældent opretholde deres illusioner i de berømte underudviklede lande [22], hvor de selv stadfæster den teoretiske underudvikling. Fra *Partisan* (organ for den genforenede stalinisme og trotskisme) og til alle de hele og halve tendenser som diskuterer "Trotskij" såvel indenfor som udenfor den fjerde internationale, hersker samme revolutionaristiske *ideologi* og en ligeså teoretisk og praktisk impotens i forståelsen af den moderne verdens problem. Fyrré år med kontra-revolutionær virksomhed adskiller dem fra revolutionen. Deres fejl er at de ikke længere befinder sig i 1920, og at de allerede dengang tog fejl. Opløsningen af "ultra-venstregruppen" *Socialisme ou Barbarie* efter dens splittelse i de to fraktioner: "moderne cardanister" og "traditionelle marxister" omkring *Pouvoir Ouvrier*, beviser om det behøves, at der ikke kan findes nogen anden revolution end den moderne, og ingen anden moderne tanke end den revolutionære tænkning som må genopfindes [23]. Det er i denne forbindelse betegnende at så snart man adskiller disse to aspekter, havner man uundgåeligt på Museet for fuldbyrdet revolutionær forhistorie eller i systemets egne kanaler for moderne magt, dvs. i den fremherskende kontrarevolution hvis organ er: *Voix ouvrier* eller *Arguments*.

Hvad angår de små grupper af "anarkister" som er fanget ind under denne

disse hans politiske valg; efter alle sidespring eller tendenser til "uafhængighed" vender han stille tilbage til båsen, efter først med sin trutmund at have fremvist en parodi på modstand, og indfinder sig til en ordening som ikke et eneste øjeblik betvivles [11]. Når han går stolt fremad i sit indbildte engagement - ligesom de mennesker der på grund af en virkelig sygelig begrebsforvirring kalder sig ICR (Unge Revolutionære Kommuniste), endskønt de hverken er unge, revolutionære eller kommunister -, er det for dem ikke noget problem blankt at slutte op om den pavelige ordre: Fred i Vietnam.

Af sin opponeren mod "archaismerne" hos en de Gaulle er studenten meget stolt, men han indser ikke at han opponerer i fortidens fejltagelsers navn, på grund af *de stivmede forbrydelser* (som stalinismen i Togliatti's Garaudy's - Krustjov's og Mao's epoke) og at hans *ungdom* sådan set er endnu mere *archaisk* end den magt som effektivt besidder alt hvad der kræves for at administrere et moderne samfund.

Hos studenten spiller en archaisme fra eller til selvfølgelig ingen rolle. Han tror sig at være i besiddelse af almene forestillinger om alt, sammenhængende begreber om verden, der kan give en mening for hans agitationstrang og afsexualiserede løsagtighed. Det er derfor han som en kastebold for kirkernes seneste feberystelser kaster sig over de mest forældede forestillinger for at dyrke Guds stinkende ådsel og klynger sig fast ved de rådnende rester af de forhistoriske religioner, som han tror er ham og hans tid værdige. Man vover knapt nok at understrege, at studentermiljøet giver mindelser om de kaffedrikkende gamle tanter i landsbyen, og at det er den sektor i samfundet hvor den største portion etableret religion endnu overlever, derfor forbliver den også det bedste "missionsfelt" (fordi man i andre sektorer allerede har opædt eller uddrevet præsterne). Under sin åndelige dyne kan studenterpræsten fortsætte sin sodomistiske forførelse af tusindvis af studenter.

Naturligvis findes der altid blandt studenterne individer på et tilstrækkeligt intellektuelt niveau. Disse klarer med glans og uden mindste besvær de elendige prøver som er konstrueret med sigte på de middelmådige; de dominerer disse prøver i kraft af at de har forstået systemet, fordi de foragter det og véd sig at være dets fjender. Ud af studiesystemet henter de det bedste det indeholder: stipendierne. De drager fordel af de huller i kontrollen som i følge dens egen logik må fremkomme, og ved at stå vagt

om en lille uforfalsket intellektuel sektor, "forskningen", skaber de besværligheder på højeste plan: deres åbne foragt for systemet går hånd i hånd med et klarsyn som tillader dem at være systemets lakajer overlegne, frem for alt i intellektuel henseende. De personer vi taler om, figurerer i virkeligheden allerede blandt den kommende revolutionære bevægelses teoretikere og berømmer sig af at være lige så kendte som denne når man fører den på tale. De skjuler ikke for nogen, at hvad de så let og legende har hentet fra "studiesystemet" udelukkende skal anvendes til dets destruktion. Studenten kan nemlig overhovedet ikke revoltet mod noget, uden at han samtidig revolterer mod sine *studier* - selv om så denne revolte indfinder sig mindre naturligt end hos arbejderen, der spontant gør oprør mod sine forhold. Ligesom Godard og Coca-Cola er studenten et produkt af det moderne samfund. Hans ekstreme fremmedgørelse kan kun bekæmpes gennem en kamp mod samfundet i dets helhed. En kritik som denne kan ikke på nogen måde finde sted i studentermiljøet: studenten som sådan tilegner sig en pseudo-værdi som hindrer ham i at blive medvidende om hvad han virkelig er blevet berøvet. Han bor på den falske indsigt kvistværelse. Men overalt hvor det moderne samfund begynder at blive bekæmpet foregår en ungdommens revolte, der umiddelbart hænger sammen med en total kritik af studentens livsform.

2. Det er ikke tilstrækkeligt at tænkningen søger sin virkeliggørelse, det er nødvendigt at virkeligheden søger tænkningen

Efter en lang periode i glemslens søvn og permanent kontrarevolution har der i nogle år været en ny periode af kamp, hvis bannerførere ungdommen synes at være. Men når skuespilsamfundet skal skabe sig en forestilling om sig selv og sine fjender, anvender det altid sine egne ideologiske kategorier for at kunne forstå verden og historien. Det tilbagefører alle begivenheder til tingenes naturlige orden og udelukker de virkelige nyheder som forbereder dennes tilbagelægning i det snævertsynede ideologiske billede som skuespilsamfundet har af sig selv. Ungdommens oprør mod det liv man påtvinger den, er i virkeligheden intet andet end et forvarsel om den altomfattende omstyrning; en omstyrtelse som har involveret alle de personer i sig som fornemmer det umulige i at leve; for den forestående revolutionære epoke er dette forspillet. Men den herskende ideologi og dens presseorganer med deres afprøvede mekanismer for virkelighedsforfalskning

sejrer som værende varig. Et nyt socialt system, øjensynligt splittet og varieret, begynder at erobre verden, og *den gamle verdens* principper fortsætter med at styre *vor moderne verden*. De døde slægtleds traditioner rider fortsat de levendes hjerner som en mare.

Som en Don Quijotes kamp mod vindmøller og mod de vældigste mystifikationer udfører de organisationer, som i denne verden kalder sig revolutionære, ikke spor andet end et skinangreb på egen banehalvdel. Alle påberåber sig ideologier som er mere eller mindre forstenede og som i bund og grund ikke gør andet end at bidrage til at befæste det herskende systems magt. De fagforeninger og politiske partier som skabtes af arbejderne med henblik på frigørelse, er blevet til simple modvægte og regulatorer indenfor systemet, til privatejendom for de ledere der arbejder for deres egen frigørelse og søger sig en position i den herskende klasse og i et samfundssystem som de aldrig ville drømme om at sætte under debat. Disse fagforeningers og partiers egentlige program er en søvngæben over de evindelige gentagelser af deres "revolutionære" fraseologi, samtidig med at de handler på bedste reformistiske beskab, og det på trods af at kapitalismen officielt fremstiller sig selv som reformistisk. Der hvor man har formået at overtage magten - i lande som er mere tilbagestående end Rusland - har man genskabt den stalinistiske model af kontrarevolutionær totalitarisme [19]. Medens de på den ene side udgør det statiske og nødvendige supplement [20] til den bureaukratiske kapitalismes selvregulering, der uden denne "opposition" ville få systemets demokratisk-humanistiske facade til at styrte sammen og afdække dets essentielle vold; så står de på den anden side overfor arbejdermasserne som de uforgængelige garanter og vilkårlige forsvarere af den bureaukratiske kontrarevolution, og som et ydmygt værktøj for dennes udenrigspolitik. I en helt igennem løgnagtig verden er de dog bærerne af den mest yderliggående løgn og arbejder for et universelt diktatur med økonomiens og statens evige beståen. Som situationisterne siger: "et universelt fremherskende socialt system, der stræber mod en total selvregulering, bekæmpes tilsyneladende - men også kun tilsyneladende - gennem falske former for modstand som er gået i jalden på den slagmark der er skabt og ønsket af systemet selv. En sådan illusorisk modstand kan kun tjene til at styrke det den foregiver at angribe. Bureaukratiske pseudo-socialisme er kun den mest storslåede af disse forklædninger af den gamle verdens hierarki og fremmedgjorte arbejde" [21].

Studenternes faglige

imidlertid ligesom dens officielle "sejre" bedømmes i lyset af resultaterne og de vundne erfaringer. Vi kan fastslå at "der findes nederlag som er sejre og sejre som er mere skamfulde end nederlag" (Karl Liebknecht dagen før han myrdedes). Det første store "nederlag" for proletariatets magt, Pariserkommunen, er i virkeligheden dens første store *sejr*; for første gang beviste det primitive proletariat sin historiske formåen derved at man på en fri måde dirigerede alle sider af samfundslivet. På samme måde er dets første store "sejr", bolsjevikrevolutionen, i bund og grund, i sine konsekvenser, dets sværeste nederlag. Bolsjeviksystemets triumf falder sammen med den internationale kontrarevolutionære bevægelse som begyndte med de tyske "socialdemokraters" knusning af spartakisterne. Deres fælles triumf var dybere end deres synlige indbyrdes fjendtlighed, og bolsjeviksystemet blev når alt kommer til alt ikke til spor andet end en ny forklædning for en særlig åbenbaring af det gamle system, en variation over et gammelt tema. Indadtil blev resultatet af den russiske kontrarevolution indføringen og udviklingen af en ny udbytningsmetode, *den bureaukratiske statskapitalisme*, og udadtil mangfoldiggørelsen af sektioner af den såkaldte kommunistiske internationale, filialer med den opgave at forsvare og udbrede dens model. Kapitalismen i dens forskellige bureaukratiske og borgerlige variationer blomstrede på ny over ligene af matroserne i Kronstadt og bønderne i Ukraine og arbejderne i Berlin, Kiel, Turin, Shanghai og senere Barcelona. *Den tredje internationale som skabtes af bolsjevikkerne for at bekæmpe resterne af de reformistiske socialdemokratiets anden internationale, og som skulle samle proletariatets avantgarde i "revolutionære kommunistiske partier", var altfor nært sammensvejset med sine skabere og deres interesser til at den nogen steder kunne virkeliggøre en ægte socialistisk revolution. I virkeligheden var forskellen på de to internationaler nærmest udefinerbar. Alt for hurtigt blev den russiske model påtvunget de arbejderorganisationer, og deres udvikling påtvunget de vestlige arbejderorganisationer, og deres udvikling blev end eneste ensartethed. Til bureaukratiets og den nye herskende klasses diktatur over det russiske proletariat svarede indenfor disse organisationer en klike politiske og faglige bureaukraters magt over den store masse af arbejdere, og deres interesser kom i åben modsætning til de sidstnævnte. Det stalinistiske spøgelse hjemsøgte arbejderne samvittighed samtidig med at kapitalismen var ved at blive bureaukratiseret og overudviklet og søgte at løse sine interne kriser ved stolt udråbte den nye*

kan kun reducere denne sande historiske bevægelse til en socio-naturel pseudokategori: begrebet ungdom (i hvis væsen det skulle ligge at revolttere). På denne måde tilbagefører man vor revolterende ungdom til "ungdommens evige revolte", som genfødes ved hver generation for så sidenhen at tone bort - når "den unge er blevet grebet af produktionens alvor og af en virksomhed der tager sigte på konkrete og virkelige mål". "De unges oprør" har været og er stadigvæk formål for en veritabel journalistisk inflation, som ud af den skaber et skuespil man kan betragte og forlyste sig med for at forhindre at man aktivt gennemlever den. Denne afledningsmanøvre - allerede integreret er nødvendig for at det sociale system skal kunne fungere. Dette oprør mod samfundet beroliger samfundet fordi det tror at problemet vil forblive partielt, nemlig i "ungdomsproblemernes" *apartheid* (som om der fandtes et kvindeproblem eller et sort problem) - og ikke varer mere end en del af livet. Hvis der eksisterer et "ungdomsproblem" i vort moderne samfund, så skyldes det at samfundets dybtgående krise opleves med største skarphed af ungdommen! [\[12\]](#) Idet den selv er et produkt af det moderne samfund, er den moderne, både når det gælder dens uforbeholdne integrering i samfundet og dens radikale forkastelse af dette samfund. Det som forbavser er ikke så meget at ungdommen gør oprør, som det at de "voksne" fortsætter med at være resignerede. Denne tilstand hos de "voksne" har ikke en mytologisk men en historisk forklaring: den foregående generation har oplevet alle nederlagene og har set alle besvigelserne fra tiden før den revolutionære bevægelses skammelige sammenbrud. *Som begreb er "ungdommen" intet andet end en reklamemæssig myte, der er dybt forbundet med den kapitalistiske produktionsindretning og af denne anvendes som udtryk for dens dynamik. Den illusoriske fremstilling af ungdommen er blevet muliggjort gennem økonomiens opsving efter anden verdenskrig, som følge af at en mængde letpåvirkelige forbrugere er indtrådt på markedet; den er en rolle som garanterer en hurtig integration i skuespilsamfundet. Den fremberskende verdensforklaring står imidlertid endnu i modsætningsforhold til den socio-økonomiske virkelighed (den halter altid bagefter), og det er netop ungdommen som er først til at udtrykke en uimodståelig livsvilje. Ungdommen gør oprør mod den daglige lede og den døde tid, som den gamle verden på trods af sine forskellige forsøg på modernisering fortsat udskiller. Den del af ungdommen som gør oprør, udtrykker en ren vægring, ubevidst og uden samfundsomvæltende*

perspektiv. Denne rene nihilisme søges og skabes overalt i verden. Man må forbinde den med en teoretisk kritik og sidenhen give denne sammensmeltning en praktisk organisation.

På det mest primitive niveau udtrykker "læderjakkerne" i alle lande den mest iøjnefaldende voldelige modstand mod at integreres. Deres vægrings abstrakte karakter giver dem imidlertid ingen muligheder for at undslippe modsætningerne i et system, hvis spontant benægtende produkt de er. "Læderjakkerne" er produkter af alle sider ved den nuværende *orden: urbanismen*, som skaber store befolkningssammenhobninger, værdiernes opløsning, autoriteternes udplyndring, udbredelsen af fritiden som forbruges på en mere og mere trist måde, den alt mere omsiggribende politimæssige kontrol over alle større sektorer af dagliglivet, familiecellens økonomiske overlevelse, der er berøvet enhver mening. De foragter arbejdet, *men* de accepterer varerne. De vil have alt det, som reklameapparatet viser frem for dem, straks og uden at behøve at betale. Denne grundlæggende modsigelse behersker hele deres tilværelse og er samtidig den ramme som indespærrer deres forsøgsvisse bekræftelse af efterforskningen af en ægte frihed i anvendelsen af tiden, den individuelle bekræftelse og dannelsen af en slags fællesskab. (Men sådanne mikro-samfund udgør, i udkanten af det veludviklede samfund, en primitivisme hvor elendigheden uundgåeligt skaber et hierarki i gruppen. Dette hierarki, som ikke kan hævde sig på anden måde end gennem stridigheder mod andre *grupper, isolerer* hver gruppe og indenfor den igen individet). For at undgå denne modsætning må "læderjakkerne" enten arbejde for at købe varerne - og en hel produktionssektor står fuldt udbygget og klar til at generobre dem som forbrugere (knallerter, motorcykler, elguitarer, tøj, gramfonplader etc. etc.) - eller de må angribe markedslagrene, enten på elementær vis ved at stjæle, eller også på en bevidst måde ved at tilegne sig en revolutionær kritik af markedssamfundet. Forbruget blødgør disse unge revoltørers vaner, og deres oprør synker ned i den argeste konformisme. "Læderjakkerne" har intet andet alternativ end at skaffe sig en revolutionær viden - eller også blindt at lystre på fabrikkerne.

Provoerne udgør den første tilbagelægning af "læderjakkestadiet", den første organisering af en politisk udtryksmåde. De er blevet til ved mødet mellem noget affald fra den opløste kunst, som er på jagt efter succes, og en flok oprørske unge på jagt efter en bekræftelse på livet. Deres organisering har

af unge marxistiske arbejdere er de to betydeligste organisationer som er dannet på samme grundlag som den *Revolutionære Kommunistiske Liga (RKL)*. [16]. Denne organisation arbejder allerede med problematikken vedrørende den revolutionære organisation. Uden illusioner bekæmper den på samme tid kapitalismen i vest og bureaukratiet i de lande som kalder sig socialistiske. Den samler allerede nogle tusinde studenter og arbejdere i en organisation på demokratisk og anti-hierarkisk grundlag, dvs. som bygger på alle medlemmers aktive deltagelse i alle organisationens aktiviteter. De japanske revolutionære er dermed blevet de første i verden som allerede nu fører en organiseret kamp, og som har et avanceret program der finder stor støtte hos masserne. Uden tøven går tusindvis af arbejdere og studenter ud på gaderne og trodser i hårde kampe det japanske politi. Men selvom RKL uophørligt bekæmper begge systemerne, så har den ikke forklaret disse på en udførlig og konkret måde. Den søger nøje at præcisere den bureaukratiske udbytning, medens det endnu ikke er lykkedes for den at forklare og udtrykke karakteren i den moderne kapitalisme, ligesom det heller ikke er lykkedes at kritisere dagliglivet og skuespillet. Fundamentalt er den Revolutionære Kommunistiske Liga stadig en avantgardistisk politisk organisation, arvtager til det bedste af den klassiske proletariske bevægelse. Netop nu er den derfor den vigtigste revolutionære gruppedannelse i verden, og den bør derfor være et af udgangspunkterne for det nye revolutionære proletariats nye kritik.

3. Om til slut at skabe en situation der umuliggør ethvert skridt tilbage

"At tilhøre avantgarden vil sige at marchere i takt med virkeligheden." [17] *Den radikale kritik i vor moderne tid må som objekt og mål have helheden. Den må uophørligt have søgelyset rettet mod sin faktiske historie, mod hvad den virkelig er, og mod mulighederne for sin forvandling. For at kunne sige hele sandheden om vor nuværende verden og formulere et udkast til dens totale omvæltning må man kunne afsløre hele dens skjulte historie. Dermed menes at man på en afromantiseret og fundamentalt kritisk måde betragter hele den revolutionære internationale bevægelses historie som for mere end hundrede år siden blev indledt af proletariatet i Vesteuropa, dets "nederlag" og "sejre". "Denne mod hele den gamle verdens bygning rettede bevægelse er for længe siden ophørt"* [18] *og strandet. Dens sidste historiske manifestation fandt sted ved den proletariske revolutions nederlag i Spanien (Barcelona i maj 1937). Dens officielle "nederlag" må*

klassens magt. Denne revolte lider hårdt under det ufordelagtige i, at den allerede fra begyndelsen må fastlægge de faktiske problemer og deres løsning. Om bevægelsen i andre lande er mulig, om end målet uklart, så er i østsystemets bureaukratier kampen blottet for illusioner, og dens mål er kendte. Det, det dér drejer sig om, er at opfinde midler for dens virkeliggørelse og dermed åbne den vej som fører dertil.

Hvad den engelske revolte angår, så fandt den sit første organiserede udtryk gennem anti-atomkampagnen. På grund af det vage non-violence program fra De hundredes komité og de partielle stridigheder herom blev kampen ikke helhjertet. Det stærkeste denne komité kunne præstere var at skaffe 300.000 underskrifter. Men i foråret 1963 nåede revolten sit smukkeste resultat med R.S.G.6-skandalen [14]. På grund af et manglende perspektiv måtte den imidlertid trække sig tilbage, og blev generobret af resterne fra den traditionelle politik og pacifistiske skønånder (Scharnbergensere). Den gammeldags kontrol i England over det daglige liv har ikke kunnet modstå den ny tids angreb, og den hurtigere og hurtigere opløsning af profane værdier frembringer dybtgående revolutionære tendenser i kritikken af alle sider af den daglige livsførelse [15]. Denne ungdoms krav må forene sig med modstanden hos en arbejderklasse som med sine shop-stewards og "ulovlige" strejker er en af verdens mest stridbare, og sejren på deres kamp kan kun findes i et fælles perspektiv. Det til magten komne sammenbrudte socialdemokrati supplerer yderligere deres grunde til at forenes. De eksplosioner en sådan forening kan resultere i, vil for øvrigt komme til at blive endnu mere storslåede end dem vi har været vidne til i Amsterdam. Sammenlignet med dem ville provotariats-urolighederne fremstå som den rene barneleg. Men uden en forening kan begge sider af revolutionen kun være dødfødte: praktiske behov vil ikke finde nogen ægte revolutionær form, og oprørsk udladning vil ignorere de eneste kræfter, som driver den moderne kapitalismes livshjul og derfor kan destruere det. Vi vil derfor understrege, at der kun gennem en sammensmeltning kan fødes en virkelig revolutionær bevægelse hvor de praktiske behov omgående vil finde deres svar.

Japan er det eneste af de industrielt fremskredne lande hvor en sådan forening af studenterungdom og avantgardistiske arbejdere allerede er blevet virkeliggjort.

Zengakuren, den berømte organisation af revolutionære studenter og Ligaen

tilladt en og anden at avancere og nå frem til en ny form for protest. "Kunstnerne" har medbragt nogle tendenser, endnu meget mystificerede, i retning af legen, og klistret dem sammen med et ideologisk krimskrams; hvorimod de unge oprørere for deres vedkommende kun medbragte voldsomheden af deres oprør. Siden organisationen blev dannet har disse to tendenser været tydelige; massen uden teori blev i en håndvending sat under formynderskab af let gennemskuelige og mistænkelige ledere, som forsøgte at opretholde deres "magt" ved at udsprede en provotarisk ideologi. Hvor "læderjakkerne"s voldsomhed på det idémæssige plan går over i et forsøg på at tilbagelægge kunsten [13] er det hos Provo den ny-kunstneriske reformisme som benter stikket hjem. Provo er et udtryk for den seneste reformisme, den moderne kapitalisme har frembragt: reformeringen af dagliglivet. Skønt intet mindre end permanent revolution er nødvendig for at ændre livet, så tror hierarkiet Provo - ligesom Bernstein mente at kunne omdanne kapitalisme til socialisme ved hjælp af reformer - at det er tilstrækkeligt med nogle forbedringer for at ændre hverdagen. Idet provoverne vælger det fragmentariske, ender de med at acceptere helheden. For at skabe sig en base har deres ledere opfundet den latterlige provotariat-ideologi (en værre gang kunstpolitisk salat, der enfoldigt er blandet sammen med de mugnede rester fra en fest, de ikke deltog i), - som ifølge dem er bestemt til at opponere mod den formodede passivitet og spidsborgerlighed hos proletariatet - den er dog kun den komiske lagkage, der bliver kastet af alle århundredets kretinere. Fordi de har opgivet håbet om at omforme helheden, har de opgivet håbet med hensyn til de kræfter, der alene giver håb om en mulig omvæltning. Proletariatet er drivhjulet i det kapitalistiske samfund og dermed dødsensfarligt for det: alt skabes for at undertrykke det (partier, bureaukratiske fagforeninger, politiet, som oftere anvendes mod det end mod Provo, koloniseringen af hele dets liv), for proletariatet er den eneste magt der udgør en virkelig trussel. Provo har intet forstået af dette; derfor er de også ude af stand til at skabe en kritik af produktionsystemet og er altså fanger af hele systemet. Og da deres base i et arbejderoprør mod fagforeningerne tilsluttede sig den direkte vold, blev lederne fuldstændig forbigået af bevægelsen, og i deres panik vidste de ikke bedre end at angive de "udskejelende" og dermed påberåbe sig pacifismen, og fornægtede ynkeligt deres program: at provokere autoriteterne for derigennem at afsløre undertrykkelsens sande karakter (— og skreg, at de var blevet provokeret af politiet). Som kronen på værket opfordrede man til overmål over radioen de

unge oprørere til at lade sig opdrage af "Provo", dvs. af lederne, som på en så storslået måde har vist, at deres vage "anarkisme" ikke er andet end én eneste lodret løgn. Den oprørske base i Provo kan kun nå frem til den revolutionære kritik ved at begynde et oprør mod sine ledere, hvilket vil sige at forene proletariatets virkeligt revolutionære kræfter og gøre sig fri af omklamringen fra en Constant, det kongelige Hollands officielle kunstner, eller en De Vries, en mislykket parlamentariker og beundrer af det engelske politi. Kun sådan kan provoerne tilslutte sig det virkelige angreb, som allerede har en faktisk base hos dem. Hvis de virkelig vil omforme verden, så har de intet at gøre med dem som vil stille sig tilfreds med at kalke den hvid. De amerikanske studenter har, samtidig med at de revolterer mod deres studier, umiddelbart sat spørgsmålstegn ved et samfund som kan finde anvendelse for sådanne studier. På samme måde har deres revolte (i Berkeley og andre steder) mod universiteternes hierarkier umiddelbart kunnet fremstå som en revolte mod hele det sociale system der bygger på økonomiens og statens hierarki. Når de vægrer sig mod at blive integreret i de virksomheder som naturligvis har været formålet for deres specialiserede studier, så stiller de i virkeligheden et produktionssystem, hvor hele virksomheden og arbejdsresultatet går tabt for ophavsmændene, under debat. På denne måde påbegynder den revolterende amerikanske ungdom, på trods af sin famlen og forvirring, at søge efter et sammenhængende revolutionært alternativ til "overflodssamfundet". Den opholder sig dog hovedsageligt og stadigvæk ved relativt tilfældige aspekter af den amerikanske krise: de sorte og Vietnam. De små organisationer som danner det "Nye Venstre" lider i for høj og besværlig grad af disse aspekter, og når et virkeligt demokratisk krav lader høre fra sig, får svagheden i deres kaotiske organisation dem til at havne i farlige modsætningsforhold. Den fjendtlige indstilling til de gamle organisationers traditionelle politik opvejes let af det ukendskab til politik som kommer til udtryk gennem en mangel på virkelig oplysning, og i illusionerne om hvad der i virkeligheden sker i verden. Den abstrakte fjendtlighed overfor deres samfund forleder dem til at beundre, ja måske endog til at støtte deres mest åbenbare fjender - de såkaldt socialistiske bureaukratier i Kina eller Cuba. Samtidig med at en bevægelse som "Resurgence Youth Mouvement" fælder en dødsdom over staten, udtaler den sin hyldest til "kulturrevolutionen", en pseudo-revolte som ledes af vor tids mest gigantiske bureaukrati: Maokina. På grund af manglende indhold løber deres halvlibertære organisation hvert eneste øjeblik den risiko

at falde tilbage til ideologien om "gruppe-dynamik" eller til sekternes lukkede verden. Masseforbruget af piller og andre narkotika er et udtryk for en virkelig elendighed - og protest mod elendigheden i virkeligheden. Det er den bedrøvelige søgen efter friheden i en verden uden frihed, en religiøs kritik af et samfund som har tilbagelagt religionen. Det er ikke tilfældet, når man især i beatnikmiljøet (denne højrefløj af unge revoltører) finder afstandtagen fra ideologi og samtidig acceptering af den mest fantastiske overtro (Zen, spiritisme, jehovas vidners mysticisme eller andre rådne foreteelser som Gandhismen eller humanismen ...) I deres søgen efter et revolutionært program begår de amerikanske studenter samme fejl som "Provo" og udråber sig selv til "den mest udbyttede klasse i samfundet". De bør hurtigst muligt komme til klarhed over, at de ikke har nogen interesser, som adskiller sig fra alle de øvrige samfundsmedlemmers. Alle lider de under den almindelige undertrykkelse og markedsslaveriet.

Også i øst-systemet begynder den bureaukratiske totalitarisme at producere sine egne negative kræfter. Ingen steder er de unges revolte så voldsomt og brutalt undertrykt som der, selvom den kun kan mærkes gennem bekendtgørelserne og forordningerne fra statsapparatets forskellige organer, eller på de politimæssige forholdsregler man griber til for at iværksætte disse. Vi har kendskab til, at en del af ungdommen ikke længere "respekterer" den herskende moralkodeks og familieorden (som stadig florerer i sin mest afskyelige bourgeoisiagtige form), og skal vi tro de rettroende "socialist"funktionærer, så fører denne del af ungdommen et "udsvævende" liv, foragter arbejdet og er ovenikøbet holdt op med at adlyde partipolitiet. Som politisk repressalie har "Sovjetunionen" udnævnt en minister, hvis eneste speciale det er at bekæmpe "hooliganismen". Men parallelt med denne vage revolte begynder en mere gennemtænkt kamp at udvikle sig, og små grupper eller hemmelige trykkerier opstår og forsvinder i takt med politiets vekslende modtryk. Det betydningsfuldeste indslag var de to unge polakker Kurons og Modzelewskis udgivelse af deres "åbent brev til det polske arbejderparti", hvori de udtrykkeligt fastslog det nødvendige i at "afskaffe de nuværende produktionsforhold og de sociale relationer", og at til brug for dette endelige mål "ville en revolution være uundgåelig". Østsystemets intellektuelle har en stor opgave i at udbrede og klart at formulere argumenterne i den kritik som arbejderne i Østberlin, Warszawa og Budapest konkretiserede, den proletariske kritik af den bureaukratiske